

A Fővárosi Ítéltábla a (képviseli: jogtanácsos) felperesnek, a Ügyvédi Iroda (címe ügyintéző: ügyvéd) által képviselt alperes neve (.) alperes ellen volt vezető tisztségviselő felelősségéből eredő igény iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2016. április 15-én meghozott 25.G.45.046/2015/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 8. és 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán a 2016. november 30-án megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú eljárással felmerült jogtanácsosi munkadíjat.

Az alperes teljes személyes költségmentességére figyelemmel a 606.900 (hatszázhatvan-kilencszáz) forint elsőfokú és a 809.300 (nyolcszázkilencezer-háromszáz) forint másodfokú eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

Az irányadó tényállás szerint az alperes az AE Kft. (a továbbiakban: adós) társaság vezető tisztségviselője volt, mely adós ellen indult felszámolási eljárásban a felperes 10.115.792 forint összegben hitelezői igényt jelentett be. A felszámolási eljárás, mint egyszerűsített felszámolás 2015. április 25-én jogerősen befejeződött, melynek közzétételére 2015. június 12-én került sor. A felszámolási eljárásban igénye nem térült meg.

A bíróság a Fővárosi Ítéltábla 2015. október 14-én meghozott 15.Gf.40.289/2015/4/II. számú ítélete folytán jogerőre emelkedett 25.G.42.731/2013/24. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes, mint az adós vezető tisztségviselője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a hitelezők követeléseinek kielégítését 10.115.792 forint összegben megghiúsította. Ennek következtében az alperes ezen összeg erejéig kártérítési felelősséggel tartozik a felszámolási eljárásban ki nem elégített hitelezői követelésekért.

A felperes a 2015. december 7-én előterjesztett, majd a kamat vonatkozásában felemelt keresetében az alperes kötelezését kérte 10.115.792 forint és annak 2015. április 25. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata megfizetésére. Úgy vélte, az alperes a jogerős ítéletben foglaltak alapján, a Cstv. 33/A. § (6) bekezdése értelmében köteles a megjelölt összeg megfizetésére, míg a kamat iránti követelése indokául arra hivatkozott, hogy jelen per kártérítési pernek minősül, és a károsodás bekövetkezésének időpontja 2015. április 25. napja.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Előadta, hogy

a korábbi könyvelő 2015. május 26-án bocsátotta az alperes rendelkezésére az időközben fellelt revíziós áfa-bevallást és a teljes folyószámla kivonatát, mely okiratok alapján a társaságnak mindösszesen 18.325.000 forint követelése áll fenn a felperessel szemben. Ebből a felperes igénye kielégíthető, így a felperesnek sem az adóssal, sem az alperessel szemben nem lehet követelése. Megjegyezte, hogy a felszámoló nem járt el kellő körültekintéssel a felperes hitelezői igénye nyilvántartásba vételekor.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 10.115.792 forintot, valamint 100.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg külön felhívásra az államnak 606.900 forint eljárási illetéket.

A törvényszék a Cstv. 33/A. § (6) bekezdésének a felhívását követően rögzítette, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján indított megállapítási perben hozott jogerős ítéletre figyelemmel a hitelezői igények megghiúsulásának ténye és annak mértéke már nem vitatható. Az ezt követően indítható marasztalási perben már kizárólag az vizsgálendő, hogy az adósi vagyomból ki nem elégíthető és a marasztalási per tárgyává tett felperesi hitelezői igények összege meghaladja-e a megállapítási perben meghatározott összeget. Erre figyelemmel eredménytelenül hivatkozott az alperes arra, hogy a felperessel szemben a megszűnt adósi társaságnak 18.325.000 forint követelése áll fenn, különös figyelemmel arra is, hogy a megszűnt jogi személynek nyilvánvalóan nem állhat fenn követelése a felperessel szemben. Úgyszintén alaptalan a felszámolói mulasztásra történő hivatkozás is, ugyanis ez nem tárgya jelen eljárásnak. A kifejtettek alapján ezért alappal kérte jelen perben a felperes az alperes kötelezését a hitelezői igénynek megfelelő összegű követelése megfizetésére.

A törvényszék rámutatott arra is, hogy a hitelező legfeljebb a megállapítási perben meghatározott és a kielégítetlenül maradt hitelezői igényével megegyező összegű követelés kielégítésére kérheti kötelezni a volt vezetőt, így alaptalan a felperes kamat iránti követelése.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a kereset elutasítását, míg másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Úgy vélte, az ítélet az alperesi védekezés, mint el nem bírált érvelés alapján megalapozatlan. Előadta, hogy a társaság beszámolójában szerepelt a felperessel szemben fennálló 18.325.000 forint követelés, míg a 2011. március 1. napján benyújtott áfa bevallás 10.870.000 forint áfa visszaigénylést tartalmazott. Ebből az adós akkori teljes tartozása átvezetéssel kiegyenlítésre került, amelyet a felperes 2011. május 13-án le is könyvelt, azonban ennek ellenére jelentett be a felperes követelést a vagyonfelügyelő felé, nem közölve, hogy a tartozás rendeződött.

Előadta továbbá, hogy az akkor hatályos áfa törvény szerint a még ki nem fizetett számlák áfa tartalma nem volt visszaigényelhető (ez 2011. július 1-jétől változott), és az addig felhalmozott követelés a 2011. október 20. napján esedékes bevallásban vált visszaigényelhetővé, melynek összege 7.454.000 forint. Az adós külön levélben kérte a korábban lefolytatott ellenőrzés megismétlését, azonban a felperes törölte a 10.870.000 forint áfa visszaigénylést, és visszakönyvelték a folyószámlára, így a jogtalan követelés már a felszámolás időszakában keletkezett.

Az adósnak a felperessel szemben 18.325.000 forint követelése állt fenn, melyből a felperes követelése kielégíthető lett volna. A felszámoló nem járt el körültekintően a felperes hitelezői igénye befogadásakor, és nem ellenőrizte a követelés jogosságát.

Kérte továbbá az alperes részére elsődlegesen költségmentesség, másodlagosan illetékfeljegyzési jog biztosítását.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Hangsúlyozta, az alperes fellebbezése az elsőfokú eljárás során előadottak megismétlése, melyre a felperes már érdemben nyilatkozott, de a fellebbezésben foglaltak szerepeltek a megállapítási perben hozott ítélet elleni fellebbezésben is, melyet a másodfokú bíróság értékelt.

A jelen marasztalási perben történő kötelezés a megállapítási perben hozott jogerős ítéletben foglaltakon alapul, így már nem relevánsak a korábbi perben felhozott és elbírált érvek.

Megjegyezte azt is, hogy az adós felszámolási eljárásában a felperes ki nem elégített hitelezői igénye 30.123 forinttal meg is haladja a jelen perben érvényesített összeget, míg a felperes követelése az alperes részéről nem vitatható.

A Fővárosi Ítéltábla a tényállást az alábbiakkal egészíti ki:

Az elsőfokú bíróság a 2016. augusztus 22-én meghozott 25.G.45.046/2015/13. sorszámú végzésével az alperes részére teljes személyes költségmentességet engedélyezett.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálása szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg és helytálló az abból levont jogkövetkeztetése is. Az alperesi fellebbezésben felhozottak nem alkalmasak az érdemben helyes elsőfokú ítélet megváltoztatására, illetve hatályon kívül helyezésére.

A Fővárosi Ítéltábla teljes mértékben osztja az elsőfokú bíróság jogi álláspontját az alperes kötelezése tekintetében, és egyetért annak indokaival is. Így az ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - utalva a Pp. 254. § (3) bekezdésére - annak indokai alapján hagyja helyben.

Rámutat azonban a másodfokú bíróság arra, hogy mivel az alperes által képviselt adós felszámolási eljárásában az adós felszámolásának az elrendelése a 2011. évi CXCVII. törvény (Mód. tv.) hatálybalépésekor, 2012. március 1. napján már megtörtént, így jelen eljárásban még nem irányadóak a Mód. tv.-el módosított Cstv. 33/A. §-ának rendelkezései. A Mód. tv. 67. § (1) bekezdése értelmében ugyanis a Cstv. a 83/A-83/C. §-okkal egészült ki, melynek (4) bekezdése szerint a Módtv.-vel módosított 33/A. §-t a Módtv. hatálybalépésekor már folyamatban lévő eljárásokban is alkalmazni kell, amennyiben még nem került sor a felszámolás elrendelésére.

Mivel pedig adott esetben a Mód. tv. hatálybalépése előtt megtörtént a felszámolás elrendelése és annak közzététele is (2011. október 6-án), az alperes marasztalása tekintetében nem a Módtv. rendelkezései, hanem a jelen eljárásra még irányadó, bár lényegében a Módtv. szabályaival megegyező tartalmú Cstv. 63. § (3) bekezdésének a rendelkezései az irányadóak.

Tévesen állította továbbá az alperes fellebbezésében, hogy - mivel a törvényszék nem értékelt számos, a kötelezés szempontjából fontos körülményt - az ítélet megalapozatlan. A törvényszék ugyanis részletes indokát adta annak, hogy az alperes által már az elsőfokú eljárás - sőt a felelősség megállapítási per - során is felhozottak a jogerős megállapítási perre, illetve a felszámolási eljárás eltérő tárgyára tekintettel jelen eljárásban miért nem vehetőek figyelembe. Mint arra a törvényszék is utalt, a marasztalás iránti perben a felelősség ténye, illetve mértéke nem vitatható, így helytállóan járt el a törvényszék a döntése meghozatalakor. Mivel pedig a hitelező igénye az adós felszámolási eljárása során nem térült meg, míg a bíróság jogerős ítéletében megállapította az alperes felelősségét, így helytállóan kötelezte a törvényszék az alperest a megjelölt összeg megfizetésére.

A fellebbezés eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes megfizetni tartozna az eljárással felmerült költségeket. Tekintettel azonban a számára biztosított teljes személyes költségmentességre, a Pp. 84. § (1) bekezdése értelmében mentesül az illetékekről

szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § és 46. § (1) bekezdése alapján megállapított mértékű első-és másodfokú eljárási illeték viselése alól, melyet a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § alapján az állam visel.

Megfizetni tartozik azonban a Pp. 86. § (3) bekezdése alapján az ellenfél javára megítélt perköltséget, melynek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján 50.000 forintban állapította meg, hivatalból, mérlegeléssel, értékelve a felperesi jogtanácsos képviseleti tevékenységét.

Budapest, 2016. november 30.

. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

. Katinszky Márta Cecília s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző